

1 וְנִשְׁפָּעוֹת לָהּ צְבָאוֹת וגו'. והן הערים שמלכו עליהן אותם בני
 2 מלכים, שנשבעו בשם ה' שלא יעבדו עבודה זרה. והלכו
 3 לְאֶלְכַסְנֵדְרָא שֶׁל מִצְרַיִם וּבְנֵי מִזְבֵּחַ וְהִעֲלֵוּ עֲלֵיו קרבנות לְשֵׁם
 4 שָׁמַיִם. ועליו הוא שְׁנָאֵמֶר (ישעיה טז ט) 'בְּיָוִם הַהוּא יִהְיֶה מִזְבֵּחַ לָה'
 5 כְּתוּב אֲרֵץ מִצְרַיִם' וגו'. אבל מזבח חונוי היה לעבודה זרה.
 6 הגמרא מבארת את סוף הפסוק שהביאה הרייה בביתא: נאמר לגבי אותן
 7 ערים (שם טז ח) 'עִיר הַהֵרֶם יֵאָמֵר לְאַחַת'. מבררת הגמרא: מֵאֵי עִיר
 8 הַהֵרֶם יֵאָמֵר לְאַחַת'. ומשיבה: כְּדַמְתְּרַגְמֵם רַב יוֹסֵף פְּסוֹק זֶה, 'קִרְתָּא
 9 דְּבֵית שָׁמֶשׁ הָעֵתִיד לְמִתְרַב אִיתָאמֵר דְּהִיא קְרָא מְנַחֵה' – העיר
 10 בית שמש שתתידה להיחרב נאמר עליה שהיא אחת מהן. היינו
 11 ש'עיר החרס' מתפרש גם כשם העיר, שנקראת 'בית שמש' וכי אחד
 12 משמות השמש הוא 'חרס', ואותיות חיות ה'א' מתחלפות, וגם על
 13 שם סופה, שעתידה להיחרס. מבררת הגמרא: וּמֵמֵאֵי דְּעִיר הַהֵרֶם
 14 לִישְׁנָא דְּשִׁמְשָׁא הִיא – מהיכן נלמד ש'חרס' הוא שמש. ומשיבה:
 15 דְּכִתְיִב (איוב טז ז) 'הָאֵמֵר לְחָרֶס וְלֹא יִדְרָח' וגו' – שאם יאמר ה' לשמש
 16 שלא לזרוח, לא תזרח.
 17 הגמרא מבארת נבואה נוספת של ישעיה: נאמר בקיבוץ גלויות (ישעיה
 18 מג ט) 'כִּיבִיא בְּנֵי מְדֻחִים וּבְנֵי מִקְצֵת הָאָרֶץ'. מבררת הגמרא: מהו
 19 'הַכִּיבִיא בְּנֵי מְדֻחִים'. אָמֵר רַב הוֹנָא, אֵלּוּ גְלוּתֵי שְׁלֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁבְּכַבְּלָא,
 20 וּקְרָאם 'בְּנֵי' מִפְּנֵי שְׁדַעְתָּן מִיּוֹשְׁבֵי עֲלֵיהֶן כְּבָנִים זָכְרִים וְלֹא כְּנָשִׁים
 21 שְׁדַעְתָּן קָלָה. ומה שאמר 'וּבְנֵי מִקְצֵת הָאָרֶץ', אֵלּוּ גְלוּתֵי שְׁלֵי
 22 יִשְׂרָאֵל שֶׁבְּשָׂאֵר אֲרָצוֹת, וּקְרָאם 'בְּנֵי' מִפְּנֵי שְׁאֵין דַּעְתָּן מִיּוֹשְׁבֵי
 23 עֲלֵיהֶן, כְּבָנֵי.
 24 מאמר נוסף בענין עול הגלות: אָמֵר רַבִּי אָבָא בַּר רַבִּי יִצְחָק, אָמֵר
 25 רַב הִקְדָּא [אָמֵר רַב], וְאָמְרֵי לָהּ אָמֵר רַב יְהוּדָה אָמֵר רַב, כֹּל גּוֹי
 26 המדינות שהן מהעיר צור ועד העיר קַרְתִּימִינִי, מְכִירִין אֶת חַשִׁיבוֹת
 27 יִשְׂרָאֵל וְאִינֵם מְכַבְּדִים עֲלֵיהֶם אֶת הָעוֹל, וּמְכִירִים אֶת אֲבֵיהֶם
 28 שְׁבַשְׁמִים – מאמינים בה' ויראים ממנו, וּמְצוֹר וְהִלָּאָה כֻּלְּפֵי מַעֲרַב
 29 וּמְקַרְטִימִינִי כֻּלְּפֵי מִזְרָח, אִין מְכִירִין אֶת חַשִׁיבוֹת יִשְׂרָאֵל וְלֹא אֶת
 30 אֲבֵיהֶן שְׁבַשְׁמִים, וְלֹכֵן מְכַבְּדִים עוֹלָם עַל יִשְׂרָאֵל.
 31 אִיתִיבֵיהּ רַבִּי שִׁמִּי בַּר חִיָּיא לְרַבִּי, מִדּוּעַ אִמְרַת שִׁישׁ גּוֹיִם שְׂאִינֵם
 32 מְכִירִים אֶת ה', הֲלֹא נִאֲמַר (מלאכי א יא) 'מְמוֹרָח שָׁמֶשׁ וְעַד מְכוֹאֵו
 33 גְּדוֹל שָׁמַיִם בְּגוֹיִם, וּבְכָל מְקוֹם מְקַמֵּר מִנְּשׁ לְשָׁמַיִם וּמְנַחֵה מְהוֹרֵה'
 34 וגו'. תמה עליו רב ואמר ליה, שִׁמִּי אֶת – הֲלֹא אַתָּה הוּא שִׁמִּי
 35 החכם הגדול, איך יתכן שתקשה עלי כך. לא אמרתי שאינם מכירים
 36 אותי, אלא שאינם יראים מפניו, כִּיּוֹן דְּקָרוֹ לִיה אֶלְהָא דְּאֵלְהָא –
 37 שקוראים לו 'אלהי האלהים', היינו שאומרים שהוא מעל המלאכים
 38 וצבא השמים ומסר בידם את השלטון בארץ ואינו משגיח עליה.
 39 דרשה נוספת מאותו פסוק: נאמר (שם) 'וּבְכָל מְקוֹם מְקַמֵּר מִנְּשׁ
 40 לְשָׁמַיִם וּמְנַחֵה מְהוֹרֵה' וגו'. מקשה הגמרא: כְּכָל מְקוֹם סְלִקָא דַּעְתָּךְ
 41 – וכי בכל מקום מקטירים לשמו. ומתרת: אָמֵר רַבִּי שְׁמוּאֵל בַּר
 42 נְחֻמִּי, אָמֵר רַבִּי יוֹנְתָן, אֵלּוּ תַלְמִידֵי חֻכְמִים הָעוֹסְקִים בְּתוֹרָה בְּכָל
 43 מְקוֹם, שְׁמַעְלָה אֵינִי עֲלֵיהֶן כְּאֵילוֹ מְקַטְרִין אִימורי קרבנות ומגישין
 44 מנחות לְשָׁמַיִם. ומה שאמר 'וּמְנַחֵה מְהוֹרֵה', זֶה תְּלוּמָה תוֹרָה
 45 בְּמַהֲרָה, היינו שנושא אִשָּׁה וּנִיצַל בּוֹה מְהַרְהוֹר עֵבִירָה וְאַחַר כֵּךְ
 46 לִזְמַד תוֹרָה.
 47 דרשה בענין מעלת הלימוד בלילה: נאמר (תהלים קלד א) 'שִׁיר הַמַּעֲלוֹת
 48 הַנֶּה בְּרַבֵּן אֶת ה' כֹּל עֲבָדֵי ה' הָעוֹמְדִים בְּבֵית ה' בְּלַיְלוֹת'. מבררת
 49 הגמרא: מֵאֵי בְּלַיְלוֹת'. ומשיבה: אָמֵר רַבִּי יוֹנְתָן, אֵלּוּ תַלְמִידֵי
 50 חֻכְמִים הָעוֹסְקִים בְּתוֹרָה בְּלַיְלָה, שְׁמַעְלָה עֲלֵיהֶן הַכְּתוּב כְּאֵילוֹ
 51 עוֹסְקִים כְּעֹבְדֵי בַמִּקְדָּשׁ.
 52 ומביאה הגמרא מחלוקת האמוראים בפירושו של פסוק, שלפי אחת
 53 הדעות נלמדת ממנו מעלת לימוד הלכות עבודה: נאמר כשביקש
 54 שלמה לבנות את המקדש (דה"ב ב א), 'הֲנֵה אֲנִי בּוֹנֵה בֵּית לְשֵׁם ה' וגו'
 55 לְהַקְטִיר לְפָנָיו קִטְרֹת וגו' ועלות וגו' לְעוֹלָם וְאֶת עַל יִשְׂרָאֵל'. ויש
 56 לברר מדוע אמר שהקרבנות הם לעולם, הלא עתיד הבית להיחרב.
 57 אָמֵר רַב יְזִדְלָא, אָמֵר רַב, אִין כּוּוֹנֵה עַל הַמִּקְדָּשׁ שְׁבֵאַרְץ, אֵלּא זֶה
 58 מִזְבֵּחַ הַבְּנָיִים בְּשָׁמַיִם, וְהַמֶּלֶךְ מִיְבָאֵל הַשֶּׁר הַגְּדוֹל עוֹמֵד וּמְקַרְיֵב

59 עֲלֵיו קָרְבָּן כֹּל יוֹם עַל יִשְׂרָאֵל.
 60 וְרַבִּי יוֹנְתָן חֵלַק עַל רַב בְּפִירוּשׁ הַפְּסוֹק וְאָמַר, אֵלּוּ תַלְמִידֵי חֻכְמִים
 61 הָעוֹסְקִין בְּהַלְכוֹת עֲבוּדָה, שְׁמַעְלָה עֲלֵיהֶם הַכְּתוּב כְּאֵילוֹ נִבְנָה
 62 הַמִּקְדָּשׁ בְּיַמֵּיהֶם.
 63 דרשות נוספות בענין מעלת הלימוד: אָמֵר רִישׁ לְקִישׁ, מֵאֵי דְּכִתְיִב
 64 (ויקרא ז ז) 'זֹאת הַתּוֹרָה לְעוֹלָה לְמִנְחָה וְלַחֲטָאֵת וְלִאֲשָׁם' וגו'.
 65 ללמדך, שְׁכָל הָעוֹסֵק בְּתוֹרָה שְׁכָרו כְּאֵילוֹ הַקָּרִיב עוֹלָה וּמְנַחֵה
 66 וְחֲטָאֵת וְאֲשָׁם.
 67 דעה החולקת: אָמֵר רַבָּא, אִם הַכוּוֹנָה שֶׁהַלִּימוּד חָשׁוּב כְּהִקְרַב
 68 עוֹלָה וּמְנַחָה, הֵא – זֶה שְׁאֵמֵר הַכְּתוּב 'לְעוֹלָה לְמִנְחָה', לֹא כִךְ הִיא
 69 לוֹ לומר, אֵלּא 'זֹאת הַתּוֹרָה עוֹלָה וּמְנַחָה' מִיְפְּעֵי לִיה – כִּךְ הִיא צָרִיךְ
 70 לומר. אֵלּא אָמֵר רַבָּא, הַכוּוֹנָה הִיא שְׁכָל הָעוֹסֵק בְּתוֹרָה מִתְּכַפְּרִים
 71 חֲטָאֵי וְאִינוּ צָרִיךְ לֹא עוֹלָה (וְלֹא חֲטָאֵת) וְלֹא מְנַחָה וְלֹא אֲשָׁם.
 72 דרשה נוספת: אָמֵר רַבִּי יִצְחָק, מֵאֵי דְּכִתְיִב 'זֹאת תּוֹרַת הַחֲטָאֵת'
 73 וגו' (ויקרא י יח), 'וְזֹאת תּוֹרַת הָאֲשָׁם' וגו' (שם ז א), הֲרִי כִבֵּר נִאֲמַר בִּם
 74 (שם ז ז) 'זֹאת הַתּוֹרָה לְעוֹלָה לְמִנְחָה וְלַחֲטָאֵת וְלִאֲשָׁם' וגו'. אֵלּא
 75 ללמדך, שְׁכָל הָעוֹסֵק בְּתוֹרַת הַחֲטָאֵת כְּאֵילוֹ הַקָּרִיב חֲטָאֵת, וְכָל
 76 הָעוֹסֵק בְּתוֹרַת הָאֲשָׁם כְּאֵילוֹ הַקָּרִיב אֲשָׁם.

משנה

77 משנה זו מסיימת את מסכת מנחות, ובה מבואר שאף על פי
 78 שהמנחות הן קרבן הדל אין הן חשובות פחות משאר הקרבנות, כי
 79 העיקר הוא כוונת הלב: נִאֲמַר בְּעוֹלַת בְּהֵמָה (ויקרא ט ו) 'אִשָּׁה רֵיחַ
 80 נִיחּוֹחַ' וּבְעוֹלַת הָעוֹף (שם ט ז) 'אִשָּׁה רֵיחַ נִיחּוֹחַ', וּבְמִנְחָה (שם ב א)
 81 'אִשָּׁה רֵיחַ נִיחּוֹחַ', ואף שהבהמה קרבן עשיר, והעוף קרבן עני,
 82 והמנחה קרבן עני שבעניים, נאמרה אותה לשון כבוד, לִזְמַר לָךְ,
 83 שְׁאֵחָד מְהַרְבָּה – המביא קרבן שדמיו מרובים, וְאַחַד הַמַּמְעִיט, שוים
 84 לטובה, וּבְלִבְד שִׁיכּוֹיִן לְבוֹ לְשָׁמַיִם.

גמרא

86 הגמרא מבררת מהיכן למד התנא שהעיקר שיוכין לבו לשמים: אָמֵר
 87 רַבִּי יוֹרְאָה, מֵאֵי קְרָאָה – מהו הפסוק שבו נרמז דבר זה, הוּא שְׁנִאֲמַר
 88 (קהלת ה יא) 'מְתוֹקָה שְׁנַת הַעֲבֹד, אִם מַעֲט וְאִם הַרְבֵּה יֵאָבֵל' וגו'.
 89 היינו שהעובד עבודת קרבנו להביאו למזבח, מתוקה שנתו ולא יירא,
 90 כי בין שהוא רב ובין שהוא מועט, יאכל שֶׁר פְּעוּלוֹתוֹ.
 91 רב אדא בר אבהו מביא מקור אחר: רַב אָדָא בַּר אַהֲבָה אָמַר, דְּבַר
 92 זֶה נִלְמַד מִכְּתָב (שם ה ט) 'בְּרַבּוֹת הַטּוֹבָה רַבּוֹ אוֹכְלֵיהּ, וְזֶה כְּשֵׁרוֹן
 93 (לבעלי) [לְכַעֲלֵיהּ כִּי אִם רֵאוּת עֵינָיו]'. היינו שאף אם יביא רוב
 94 לקבנות, והרבה כהנים יאכלו, לא יזיה כשר ורצוי לפני ה' אֵלּא
 95 כפי ראות עיני ה' שהתכוין בזה לטובה.
 96 הגמרא מביאה ברייתא בענין זה: תַּנְיָא, אָמֵר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן עֲזַרְיָה,
 97 בּוֹא וּרְאֵה מַה כְּתִיב בְּפִרְשֵׁת הַקְּרָבָנוֹת, שְׁלֹא נִאֲמַר בְּהַן בֶּאֱפֹךְ אַחַד
 98 מֵהֶם לֹא רֵיחַ נִיחּוֹחַ לֵאלֹהִים, וְלֹא רֵיחַ נִיחּוֹחַ לְאֵלֵיהֶם, אֵלּא רֵיחַ נִיחּוֹחַ
 99 לָהּ, כִּי שְׁלֹא לִיתָן פְּתָחוֹן פֶּה לְכַעַל דִּין [למעינים] לְחִלּוֹק עַל
 100 יְחִיד ה' ולומר שיש יותר מרשות אחת.
 101 הברייתא מביאה דרשה נוספת על רֵיחַ נִיחּוֹחַ: וְנִאֲמַר בְּשׁוֹד הַנֶּסֶם –
 102 בעולת השור שהוא גדול ודמיו מרובים (ויקרא ט ו) 'אִשָּׁה רֵיחַ נִיחּוֹחַ',
 103 וּבְעוֹף הַתֵּךְ – הקטן נאמר (שם ט ז) 'אִשָּׁה רֵיחַ נִיחּוֹחַ', וּבְמִנְחָה נִאֲמַר
 104 (שם ב א) 'אִשָּׁה רֵיחַ נִיחּוֹחַ', לִזְמַר לָךְ, שְׁאֵחָד מְהַרְבָּה וְאַחַד הַמַּמְעִיט
 105 שוים לטובה, וּבְלִבְד שִׁיכּוֹיִן אֶת לְבוֹ לְשָׁמַיִם, וְשָׁמַר תַּאֲמַר,
 106 לְאֲכִילָהּ הוּא צָרִיךְ – שיש תועלת לה' בריבוי הקרבנות שאוכל
 107 ושורף המזבח, והמרבה אהוב יותר, תְּלַמּוּד לִזְמַר (תהלים יב) 'אִם
 108 אֲרַעֵב לֹא אָמַר לָךְ, כִּי לִי תֵבֵל וּמְלֹאָה' – אם הייתי כבן אדם שהוא
 109 רעב, לא הייתי אומר לך שתאכילני, כי לי הארץ וכל אשר בה.
 110 וְנִאֲמַר (שם ג יא) 'כִּי לִי כֹל חֵיתוֹ יַעַר בְּהֵמֹת בְּהַרְרֵי אֶרֶץ. יַדְעֵתִי
 111 כֹּל עוֹף הָרִים וְיוֹי שְׂדֵי עֲמָדִי' – הרי שלי הם כל חיות היער ובהמות
 112 הַהָרִים הַרְבִּים, וְהַנְּנִי מְכִיר כֹּל עוֹפוֹת הַהָרִים וְחַיּוֹת הַשָּׂדֶה. וְנִאֲמַר (שם

ביאור בדרך אפשר

26 שגם דרכיו הגשמיים, בצרכי גופו באכילתו ושתייתו, גם הם יהיו חדורים
27 בידעת ה' על ידי לימוד תורת החסידות.

28 ועל-ידי למוד החסידות וההשתדלות בהכנת הענינים
29 הנלמדים, שזהו תכן הענין והפצת המענינות של תורת החסידות

30 חוצה, אשר התשובה שניתנה

31 על ידי משיח צדיקנו לשאלתו

32 של הבעל שם טוב: 'אימתי

33 קאתי מר?' (=מתי יבוא אדוני?

34 כלומר, מתי יבוא משיח?),

35 תשובתו של משיח הייתה:

36 'לכשיפוצו מעיינותך חוצה,

37 כלומר, כשמעיינותיו של הבעל

38 שם טוב, שזו תורת החסידות,

39 יגיעו ויפצו גם ב'חוצה', אזי

40 תבוא הגאולה. הכוונה במילה

41 'חוצה' היא שתורת החסידות

42 תגיע לכל אחד ואחד גם לאלה

43 שמבחינה רוחנית הם נמצאים

44 ב'חוק', וכמו כן תורת

45 החסידות תגיע ל'חוצה' שבתוך

46 האדם עצמו, כלומר שהיא

47 תחדור בכל מציאותו, גם בשכלו

48 האנושי שלגבי נשמתו האלוקית הוא בכחינת 'חוצה'. על-ידי-זה קאתי

49 מר דא מלפא משיחא³² (=יבוא אדוני, זה מלך המשיח) בקרוב

50 ממש.

ביאור בדרך אפשר

1 ויהי-רצון שיערה עליכם רוח מפרום²⁵, מרבותינו נשיאינו
2 שהם סמוכים איש מפי איש עד משה רבנו שלו ניתנה התורה,

3 ויתר על כן, שייכותם למשה רבינו היא בכוח זה 'דאתפשטותיה
4 דמשה בכל דרא ודרא'²⁶ (=ישנה התפשטותו של משה בכל דור ודור)

5 ורבותינו נשיאנו הם המשה

6 שברבותינו אלה, והרי אודות

7 נשיא הדור נאמר 'הנשיא

8 הוא הכל'²⁷ ובמילה

9 ביכולתם לתת את הכול, שהם

10 נותנים את הכל, כולל את

11 זה שהדברים הנלמדים

12 בחסידות יהיו מובנים גם

13 בחכמה-בינה-דעת

14 ובפרט בדעת שהוא כלשון

15 הזוהר 'מפתחא דפיל

16 שית'²⁸ (=מפתח שכולל שש,

17 הכוונה היא לששת המידות

18 שבלב) כוח הדעת הוא זה

19 שמקשר את המוח עם הלב,

20 שמזה נמשך ומאיר לימודו

21 של האדם והכנתו שבמוחו גם

22 במדות²⁹ שבלבו, ועד

23 שהדברים הנלמדים בתורת החסידות יהיו דם ובשר

24 כבשרו³⁰ וימשכו ויבאו לידי ביטוי גם במעשה בפעל, ויחדרו

25 בכל מציאותו עד כדי כך להיות 'בכל דרכיך דעה'³¹ כלומר

ויהי-רצון שיערה עליכם רוח מפרום²⁵, מרבותינו
נשיאינו שהם סמוכים איש מפי איש עד
משה רבנו, ויתר על כן, דאתפשטותיה דמשה בכל דרא
ודרא²⁶, והנשיא הוא הכל²⁷, שהם נותנים את הכל,
כולל זה שהדברים הנלמדים בחסידות יהיו מובנים גם
בחכמה-בינה-דעת ובפרט בדעת שהוא מפתחא דפיל
שית'²⁸, שמזה נמשך גם במדות²⁹, ועד שהדברים
הנלמדים בתורת החסידות יהיו דם ובשר כבשרו³⁰
וימשכו גם במעשה בפעל, ויחדרו בכל מציאותו להיות
בכל דרכיך דעה³¹.

ועל-ידי למוד החסידות וההשתדלות בהכנת הענינים
הנלמדים, שזהו תכן הענין והפצת המענינות
חוצה, על-ידי-זה קאתי מר דא מלפא משיחא³², בקרוב
ממש.

האנושי שלגבי נשמתו האלוקית הוא בכחינת 'חוצה'. על-ידי-זה קאתי
מר דא מלפא משיחא³² (=יבוא אדוני, זה מלך המשיח) בקרוב
ממש.

25 ע"פ לשון הכתוב - ישע"י לב, טו. 26) זהר ח"ג רעג, א. ועוד. 27) פרש"י חוקת כא, כא. 28) זהר ח"ב קעז, א. 29) ראה תניא
ספ"ג. 30) ראה שם ספ"ה. 31) עש"ט הידועה.

המשך ביאור למס' מנחות ליום שני עמ' א

13 בסכין לחתוך איזה דבר ושחט קדשים בלי כוונה, שהוא פסול.
14 והשיב לו רב הונא, שנאמר בעולה (ויקרא א ה) 'ושחט את כן הבקר'
15 וגו', שתהא שחיטה לשם כן בקר ולא לשם דבר אחר. אמר לו
16 שמואל, זו פיריניו היא - ראייה זו מוכרת לנו, וידענו כבר שלומדים
17 משם ששחיתתם צריכה כוונה לכתחילה, ושאלתי היתה, לעכב
18 מנין. השיב לו רב הונא, תלמוד לומר 'לרצונכם תזבחהו', שפירשו
19 לדעתכם זבחו, היינו מתוך כוונה לזביחה ולא כמתעסק. וכיון
20 שלמצוה לכתחילה כבר למדנוהו מיושחט את בן הבקר, על כרחך
21 מה ששנה בו הכתוב הוא כדי ללמד שמעכב בדיעבד.

1 א) 'האוכל בשר אפירים ודם עתודים אשתה' - וכי אני אוכל
2 מבשר הפרים השמנים או שותה מדם הצאן הגדולים, הרי לא
3 אמרתי אליכם זבחו קרבנותיכם כדי שתאמר ו-שיאמר כל אחד
4 לעצמו 'אעשה רצוני לזבוח לפניו ולהנאתו ובוזה אשחדנו ויעשה
5 רצוני', שהרי לא לרצוני - לצרכי ולהנאתי אתם זוכחים, אלא
6 לרצונכם - לצרככם אתם זוכחים, כמו שנאמר בשלמים (ויקרא יט ה)
7 'לרצונכם תזבחהו', היינו לטובתכם, כי בשכר שאתם עושים מצותי
8 להקריבו, נמחלים עוונותיכם.

9 הגמרא מביאה דרשה אחרת מתיבות אלו: דבר אחר, לרצונכם
10 תזבחהו, היינו שלרצונכם זבחו - שתהיו רוצים בזביחה, ולדעתכם
11 זבחו ולא בחוסר דעת. וענין חוסר הדעת, הוא כדבועא מנייה ו-כפי
12 ששאלו שמואל מרב הונא, מנין למתעסק בקדשים - שאם התעסק

הדרן עלך הרי עלי עשרון ופליקא לה מסכת מנחות